

retten populær, og dernæst ogsaa, at hverken Invalideretten, Fondens Direktion, Sygekassenævnet eller Sygekasseinspektøren i og for sig indrømmer Nødvendigheden af væsentlige Ændringer paa dette Punkt, i hvert Fald ikke, naar man vil gennemføre §§ 2—4.

Med Hensyn til § 5 har jeg ingen Bemærkninger at gøre, medens jeg derimod vil sige et Par Ord om § 6, om Arbejdsgivernes Bidrag. Oprindeligt var jeg personlig af den Opfattelse, at der er noget urimeligt i, at en Arbejdsgiver skal betale Præmie for en Arbejder, som overhovedet ikke var eller kunde være invalideforsikret, og man var ogsaa ved Forhandlingerne i Invalideretten i og for sig af denne Opfattelse, kun at man mente, at man snarere maaske burde lægge Vægten paa det faktiske Medlemsforhold af Sygekassen, da det er lettere at oplyse, end paa Spørgsmaalet, om han kunde være Medlem af en Sygekasse. Men efter at jeg har set og nøjere studeret de Udtalelser, der findes aftrykt som Bilag 4, Udtalelser af Invalideforsikringsfondens Direktør, netop med Henblik paa § 6, er jeg blevet meget betænkelig, og det samme gælder i øvrigt i højere Grad mit Parti. Det gaar nemlig med § 6 som med § 1, at efterhaanden som man fordyber sig i de Problemer, som den foreslaaede Ordning praktiske Gennemførelse rejser, viser det sig, at det, der vindes, ikke staar i Forhold til de Omkostninger, det medfører, i begge Tilfælde og særlig i dette Tilfælde meget betydelig forøgede Administrationsudgifter, vidtløftige Undersøgelser og Brevveksling med Ulejlighed for en Mængde Mennesker. At denne Udtalelse om den besværlige Administration ikke er Teori, faar man et klart Indtryk af, naar man ser Erklæringen fra Invalidefondens Direktion, ifølge hvilken der skal betales for 7—800 000 Arbejdere — faktisk er det dog vist kun 600 000 —, hvortil kan føjes Besværligheden ved, at Landbruget ikke betaler efter Arbejderantal, men efter Ejendomsskyldværdi. Dertil kommer, at Sporene skræmmer. Efter hvad der er meddelt mig, andrager Fritagelses-sagerne vedrørende Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden ifølge Bekendtgørelsen af 10. Maj 1922 ca. 80 000 af 600 000 forsikrede Arbejdere, og naar man nu tager i Betragtning, at det, hvad Arbejdsløshedsfonden angaar, drejer sig om let konstaterlige Kendsgerninger, men i Henhold til den her foreslaaede § 6 ofte om vidtløftige Undersøgelser med Hensyn til Sygekassegrænserne og noget saa vanskeligt som Indfødsretsspørgsmaal, saa kan jeg ikke se rettere end,

at hvis man følger Indenrigsministerens Affattelse af § 6, kan vi faa en meget uheldig og uhyggelig Forøgelse af Udgifterne til Invalidefondens Administration. I Forbindelse hermed er det da ogsaa rigtigt at gøre opmærksom paa, at det Beløb, der nu betales af Arbejdsgiverne, knap andrager 2 Ø. pr. Arbejder pr. Arbejdsdag, og at Arbejdsgivernes samlede Bidrag, der var beregnet til 4 Mill. Kr. om Aaret, i 1922 dog kun har andraget 2½ Mill. Kr. og i 1923 kun 3 Mill. Kr., altsaa betydeligt mindre, end Arbejdsgiverforeningen selv maatte gaa ud fra ved Lovforslagets Fremsættelse. Man kan selvfølgelig diskutere, det kan man blive ved med, om Udgifter af den Art, der, som Invalidepræmien efter Invalideloven, gælder for hele Sygekassebefolkningen, bør lægges over paa Produktionen, og hvilket Beløb Arbejdsgiveren bør bidrage, 1/3, 1/4, 1/5 o. s. v., men efter det oplyste nærer jeg i Øjeblikket ingen Tvivl om, at § 6 i dette Lovforslag er uheldig. Det samme maa siges om det nuværende Tidspunkt til at drøfte en Forandring af den Brøk, som maatte være at foretrække for Ordningen i § 6, en Forandring, som neppe heller vil tilfredsstille Arbejdsgiverne, fordi den alligevel vil medføre, at man til en vis Grad kommer til at betale for Ikke-Sygekassemedlemmer og til en vis Grad for Udlændinge.

Særlig den nævnte Erklæring fra Invalidefondens Direktion har bevirket, at vi fra vor Side mener, at § 6 bør udgaa. Derimod kan vi ganske tiltræde Bestemmelserne i § 7.

Jeg vil da slutte med at konstatere, at det foreliggende Lovforslag synes mig at have afsløret Sandheden af den mere filosofiske Betragtning, at det, der er logisk og principielt uangribeligt, ofte i Praksis medfører uheldige Resultater, og at Sparekommissioner ikke altid er af det gode, saaledes som man vistnok i øvrigt er tilbøjelig til at tro; thi det kan ske, at man for at rette enkelte Fejl eller spare lidt et eller andet Sted kommer til at indføre et administrativt Apparat, som sluger mere, end man i Virkeligheden sparer. Og da jeg ved, at den højtærede Indenrigsminister saavel som de forskellige Ordførere ikke mindst for Tiden er utilbøjelige til yderligere at øge Administrationsmaskineriet, som en højtæret Kommission netop skulde sidde og forenkle, nærer jeg heller ikke nogen større Frygt for, at vi ikke ved nærmere Forhandling i Udvalget og med den højtærede Indenrigsminister til sidst vil kunne naa til en Ordning, som samtidig med at fjerne de bestaaende Fejl vil kunne hindre en Vækst i